

להאחז באור הלבן (העליון).

והתבולת השחר הזה לפעמים חוזר להיות אדם. ואותו אור לבן שעליו לא משתנה לעולמים, שהרי הוא תמיד לבן, אבל תכלת זה משתנה לגונים הללו. לפעמים תכלת או שחר, ולפעמים אדם, וזה נאחז לשני צדדים. נאחז למעלה באותו אור (עליון) לבן. נאחז למטה בדבר ההוא שפתחתו שמתקן בו להאיר (דברים ששמים לו להדליק) ולהאחז בו.

וזו אוכלת תמיד ומשמידה לאותו דבר ששמים לה. שהרי בכל מה שנדבק בו למטה ושורה עליו, אותו אור תכלת משמיד אותו ואוכל אותו, משום שדרפו היא להשמיד ולהיות אוכל, שהרי בו תלויה השמדת הפל, מות של הכל. ולכן היא אוכלת כל מה שנדבק בה למטה.

ואותו אור לבן ששורה עליו לא אוכל ולא משמיד לעולמים ולא משתנה אורו, ועל זה אמר משה פי ה' אלהיך אש אכלה הוא. אכלה ודאי. אוכל ומשמיד כל מה ששורה תחתיו. ועל זה אמר ה' אלהיך ולא אלהינו, משום שמשה באותו אור לבן שלמעלה היה שלא השמיד ולא אכל.

בא ראה, אין לו התעוררות להדלק האור התכלת הזה להתאחד באור לבן אלא על ידי ישראל שהם נדבקים בו תחתיו. ובא וראה, אף על פי שדרף של האור תכלת ושחר הזה להשמיד כל מה שנדבק בו תחתיו, ישראל נדבקים בו תחתיו ועומדים בקיים. זהו שכתוב (דברים) ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים. בה' אלהיכם ולא אלהינו (אלא בה'

וההוא אתער ליה לאתאחדא בנהורא חוורא (כ"א עלאה).

ודא תכלא אוכמא לזמנין אתהדר סומקא. וההוא נהורא חוורא דעליה לא אשתני לעלמין דהא חוורא הוא תדיר. אבל האי תכלא אשתני לגוונין אלין. לזמנין תכלא אוכמא. ולזמנין סומקא. והאי אתאחיד לתרין סטרין. אתאחיד לעילא בההוא נהורא (כ"א עלאה) חוורא. אתאחיד לתתא בההוא מלה דתחותי דמתקנא ביה לאנהרא (מלון דשוין ליה לאדלקא) ולא אתאחדא ביה.

ודא אכלא תדיר ושצי לההוא מלה דשוין ליה. דהא בכל מה דאתדבק ביה לתתא ושריא עלוי ההוא נהורא תכלא שצי ליה ואכיל ליה. בגין דאורחוי הוא לשיצאה ולמהוי אכיל. דהא ביה תליא שצו דכלא מותא דכלא. ובגיני כף איהי אכיל כל מה דאתדבק ביה לתתא.

וההוא נהורא חוורא דשריא עלוי לא אכיל ולא שצי לעלמין ולא אשתני נהוריה. ועל דא אמר משה פי יי אלהיך אש אוכלה הוא. אוכלה ודאי. אכיל ושצי כל מה דשריא תחותי. ועל דא אמר יי אלהיך ולא אלהינו. בגין דמשה בההוא נהורא חוורא דלעילא הוה דלא שצי ולא אכיל.

תא חזי, לית ליה אתערותא לאתדלקא האי נהורא תכלא לאתאחדא בנהורא חוורא, אלא על ידי ישראל דאנון מתדבקן ביה תחותי.

והא חזי, אף על גב דארחיה דהאי נהורא תכלא אוכמא לשיצאה כל מה דאתדבק ביה תחותי. ישראל מתדבקן ביה תחותי וקיימן בקיומא דדא הוא דכתיב,

(דברים ד) ואתם הדבקים ביי אלהיכם חיים. ביי אלהיכם ולא אלהינו (אלא ביי אלהיכם). בההוא נהורא תכלא אוכמא דאכיל ושצי כל מה דאתדבק ביה תחותיה. ואתון מתדבקן ביה וקיימי. דכתיב חיים כלכם היום.

ועל נהורא חוורא, שרייא לעילא נהורא סתימא דאקיף ליה. ורזא עלאה הכא. וכלא תשפח בשלהובא דסליק וחקמתין דעליונין ביה. אתא רבי פנחס ונשקיה. אמר בריך רחמנא דאייערענא הכא. אזלו עמיה דרבי פנחס תלת מילין.

אהדרו רבי שמעון וחרבייא. אמר רבי שמעון הא דאמרן רזא דחקמתא איהו ביחודא קדישא. דבגין כך ה"א בתראא דשמא קדישא איהו נהורא תכלא אוכמא דאתאחיד ביה"ו דהוא נהורא חוורא דנהיר. תא חזי, לזמנין האי נהורא תכלא ד' ולזמנין ה'. אלא בזמנא דלא מתדבקן ביה ישראל לתפא לאדלקא ליה לאתאחדא בנהורא חוורא, איהו ד'. ולזמנא דמתערי ליה לאתחברא עם נהורא חוורא כדין אקרי ה'. מנלן דכתיב, (דברים כב) כי יהיה נערה בתולה, נער פתיב בלא ה'. מאי טעמא בגין דלא אתחברת בדכורא. ובכל אתר דלא אשתכח דכר ונוקבא, ה"א לא אשתכח וסלקא מתמן ואשתאר ד'.

דהא איהי כל זמנא דאתחבר בנהורא חוורא דנהיר אקרי ה'. דהא כדין כלא אתחבר פחדא. איהי אתדבקת בנהורא חוורא, וישראל מתדבקן בה (ד"א ל"ג לתפא) וקיימא תחותיה לאדלקא לה. וכדין כלא חד. ודא הוא רזא דקרבתא. דתננא דסליק אתער ליה להאי נהורא תכלא לאדלקא. וכד

אלהיכם, באותו אור תכלת שחר שאוכל ומשמיד כל מה שנדבק בו תחתיו, ואתם מתדבקים בו וקיימים, שכתוב חיים כלכם היום.

ועל האור הלכן שרוי למעלה אור נסתר שמקיף אותו, וסוד עליון כאן. והכל תמצא בשלהבת שעולה וחקמות של העליונים בה. בא ר' פנחס ונשקו. אמר, ברוך הרחמן שנפגשנו כאן. הלכו עם רבי פנחס שלשה מילין.

חורו רבי שמעון והחברים. אמר רבי שמעון, זה שאמרנו סוד החכמה הוא ביחוד הקדוש שמשום כך ה"א אחרונה של השם הקדוש הוא אור תכלת שחר שנאחז ביה"ו, שהוא אור לכן שמאיר.

בא ראה, לפעמים האור התכלת ד', ולפעמים ה'. אלא בזמן שלא נדבקים בו ישראל למטה להדליק אותו להאחז באור הלכן הוא ד', ולפעמים שמעוררים אותו להתחבר עם האור הלכן, אז נקרא ה'. מנין לנו? שכתוב (שם כב) כי יהיה נערה בתולה. נער כתוב בלי ה', מה הטעם? משום שלא התחברה בזכר, ובכל מקום שלא נמצאים זכר ונקבה, ה"א לא נמצאת ועולה משם, ונשאיר ד'.

שחרי היא כל זמן שמתחברת באור הלכן שמאיר נקראת ה', שחרי אז הכל מתחבר כאחד. היא נדבקת באור הלכן, וישראל נדבקים בה [למטה] ועומדים תחתיה להדליק אותה, ואז הכל אחד. וזהו סוד הקרבן, שהעשן שעולה מעורר אותו לאור התכלת הזה להדליק. וכשנדלק, מתחבר באור הלכן, והנר דולק